

[Elgaard.]

nemgaaet. Jeg er enig i den Betragtning, at de to Omraader, paa hvilke Lovforslaget afviger stærkest fra den gældende Presselov, er dem, der angaar Straamandssystemet og Berigtigelsesspørgsmaalet. Jeg har ikke noget at indvende imod Sammensætningen af det foreslaaede Berigtigelsesnævn, forudsat at det er nødvendigt at have et saadant Nævn; men det er jo ogsaa en af de Ting, som man under den kommende Udvalgsbehandling kan undersøge nærmere.

Der er selvfølgelig en vanskelig Side ved Berigtigelsesspørgsmaalet. Den Artikel, eller hvad det nu er, som en angreben Part eventuelt ønsker berigtiget, kan jo i det følgende Døgn være optaget i en lang Række Blade Landet over, og det kan derfor være en meget vanskelig Opgave for vedkommende angrebne Part at skaffe sig Visshed for, om Berigtigelsen — som det efter Bestemmelsen i Lovforslaget vel er Meningens — nu ogsaa virkelig bliver optaget der, hvor man har optaget den paagældende Artikel. Men Bestemmelsen vedrørende denne Side af Sagen er det maaske vanskeligt at forme stort anderledes, end sket er i Lovforslaget.

Der er en Ting, jeg gerne vil pege paa, og som det maaske kunde være betimeligt at fæste Opmærksomheden ved, naar vi nu skal til at forhandle om Presseloven, og det er en bestemt Udvikling inden for Pressen, der er sket — man kan vel godt sige specielt gennem den sidste halve Snes Aar — i større eller mindre Udstrækning. Jeg tænker paa den sensationsmæssige Udvikling, idet man er kommet stærkt ind paa — synes jeg i hvert Fald — en omstændelig Udpensling af baade uhyggelige og grimme Sider ved forskellige Sager, som behandles i Pressen. Maaske kunde der gennem Presseloven blive sat en Slags Bremse paa Sensationsjageriet; hvis man under en rimelig Form kunde gøre dette, vilde i hvert Fald jeg ikke have noget at indvende derimod.

Ogsaa det sammen med Presselovforslaget fremsatte Lovforslag vedrørende Journalisters Vidnepligt kan Venstre tilsiige velvillig Behandling af.

Ja, med disse Bemærkninger vil jeg gerne anbefale Lovforslagernes videre Fremme.

Hasle: Vor hidtidige Presselovgivning har jo haft et ganske ejendommeligt juridisk Præg derved, at den — i Modsætning til de almindelige strafferetlige Principper — ikke har brudt sig om, hvem der var den faktisk ansvarlige. Men paa Grund af to kombinerede Hensyn, dels det Statshensyn,

at man skal have en Mand, man let kan holde sig til — i hvert Fald, naar det drejer sig om Pressen —, og dels det Hensyn, at Pressefriheden skal beskyttes, er man kommet til den mærkelige Ordning, at visse Personer var strafansvarlige, og var det i en vis Rækkefølge: hvis den første gik ud, saa holdt man sig til den næste, og holdt sig kun til ham, og gik ikke tilbage igen. Dette var jo en ganske ejendommelig Regel. Jeg tror nu, man kan sige, at den har virket ganske godt i alle de Aar, der er forløbet; men nægtes kan det ikke, at denne Lovgivning kunde føre til urimelige Resultater, saa urimelige, at Domstolene heller ikke altid har været villige til at bøje sig for dem. Jeg mindes i hvert Fald et meget gammelt Eksempel, saa langt tilbage som fra 1853. Der skulde være Fest i Tivoli i Anledning af Aarsdagen for Slaget ved Isted, og i den Anledning havde Festarrangøren henvendt sig til en Viseforfatter — som han ganske vist ikke kendte. Denne Viseforfatter indleverede ogsaa ganske rigtigt et Digt, som derefter blev forelagt for Tivolis Bestyrelse, der godkendte det. Digtet blev da ogsaa afsunget ved Festen for Slaget ved Isted; men da man bagefter fik kigget det lidt nøjere igennem, viste det sig, at naar man læste det forreste Bogstav i hver Verselinie, var det Resultat, man kom til, ikke slet saa patriotisk, som Digtets øvrige Indhold kunde lade formode. Saa stod der nemlig: Gid Satan havde Kongen, som har tyvstjaalet Grundloven! Nu havde den paagældende Festarrangør ikke den allerfjerneste Anelse om; og noget saadant kunde faas ud af Digtet. Han var en god Patriot og havde gjort det hele i den allerbedste Mening. Han havde faaet Versene i flere Partier, rimeligvis for at han ikke skulde opdage det, og Tivolis Direktion havde jo heller ikke opdaget noget. Ikke desto mindre blev der rejst Tiltale mod ham, men han blev dog frifundet paa Trods af Presselovens klare Ord, og i det gamle juridiske Ugeskrift, hvor denne Dom er refereret, er der da ogsaa en meget lærd Afhandling, der gaar ud paa, at nu maa man ikke lade sig forlede til at tro, at denne Dom i Virkeligheden er rigtig. Den virkelig skyldige fik man fat i. Ham kunde man ganske vist ikke straffe efter Presseloven, men dengang var man jo lidt friere stillet, og man straffede ham arbitrært med Fængsel.

Jeg nævner dette for at vise, at i Virkeligheden kunde den Lovgivning, vi har haft, føre til urimelige Resultater, og det er derfor ogsaa rimeligt at tage den op til Overvejelse.